

* LUČKA *

VERSKI LIST ZA MLADINO
* 1941-XIX 1942-XX *

Predragi moji mladi prijatelji!

Zaradi divje svetovne vojne je poštni promet med državami zelo zastal, če se ni popolnoma ustavil. »Pošta malega Jezusa« pa se nikakor ne sme ustaviti, ampak mora iti tudi v tekočem šolskem letu prav živahno svojo veselo pot.

Brez vas, dečki in deklice, pa to ne gre. Zato vas precej v začetku prav prijazno prosim, da mi pišete. Pišite mi mnogo in mnogokrat. Izprašujte me za svet, ker vem, da je mnogo stvari, ki jih ne razumete dobro; jaz vam bom pa z veseljem odgovarjal, vam delil nasvete, vas tolažil in bodril. Popišite mi, kako vas je Jezus varoval s svojo nebeško Materjo zlasti v počitnicah, kako vam gre v šoli, kateri predmeti vam delajo največ težav, kako spolnjujete »Jezusove dneve«, kolikokrat prejimate svete zakramente, opišite mi naslovno stran »Lučke« in še mnogo drugega.

Na vsa pametna pisma bom prav rad odgovarjal. Resnično lepa pisma bom pa tudi priobčil.

»Pošta malega Jezusa« naj pripomore k vašemu duhovnemu izpopolnjenju in k vaši izobrazbi. Moja najiskrenejša želja je, da postanete sleherni mesec svetejši in boljši, pa tudi učenejši. Zato pa vzemite junaško pero v roke in pišite!

Urednik.

ŠKOLSKA

LETO VII.

SEPTEMBER 1941-XIX

ŠTEV. 1

Pivek Janez:

Z veselim srcem na delo!

Prijetne počitnice so za vami in spet vas čaka resnobno delo. Na novo pokrepčani ste se vrnili k svojim šolskim dolžnostim.

Pričetek šolskega leta je resen in pomemben dogodek. Zato pričnemo novo šolsko leto s službo božjo, da si izprosimo blagoslova iz nebes. Dober otrok se šole veseli, ker se zaveda, da se mora mlad pridno učiti, če hoče skozi življenje srečno hoditi.

S kakšnimi mislimi naj torej prestopite ob pričetku šolskega leta prag svojih šolskih učilnic?

Predvsem se morate iskreno zahvaliti Bogu, vašemu dobremu nebeškemu Očetu. Njemu gre zahvala za vse, kar ste in kar imate. Ljubi Bog vas je poklical v življenje, da se veselite zdravja in bivanja na naši prelepi zemlji. Še več: On vas je pri krstu sprejel za svoje prave otroke. Dal vam je dobre katoliške starše, ki skrbijo za vašo vzgojo in se trudijo, da bi ostali čednostni in pošteni in bi se enkrat po končani življenjski poti srečno preselili k Njemu v

nebesa. Posebej pa se Bogu zahvalite za vse počitniške radosti, za ves prijeten počitek, ki je bil potreben, da ste si pridobili novih moči za šolsko delo.

Zahvalite se Bogu tudi za to, da ste sploh smeli zopet vstopiti v šolo. Mnogim vašim sovrstnikom letos to ne bo mogoče. In to je nad vse žalostno; kajti za otroka je in ostane poglavitno: učenje, ki ga usposobi za življenje. Zato vam šolsko delo ne sme biti v breme, temveč v blagoslov.

Ker ste se ob pričetku šolskega leta Bogu zahvalili za vse dobrote in milosti, vas pa mora obenem prevzeti čustvo hvaležnosti. Ker si ti, o Bog, z mano tako dober, ti hočem pa tudi jaz ostati ves čas življenja nad vse hvaležen.

Primerno je tudi, da ob pričetku novega šolskega leta prosite Boga odpuščanja za vse dosedanje napake, za nepokorščino, za lahkomišno življenje in za zlorabo dragocenega časa. V zakramentu pokore boste očistili svoja srca, izruvali iz njega plevel, ki je med počitnicami morda pričel bohotno poganjati, da bodo vaša srca zopet kakor sveže gredice polne dehtечеega cvetja lepih čednosti.

Pa ne samo Bogu, primerno je, da se oddolžite tudi njegovim namestnikom, staršem in vzgojiteljem s tem, da obnovite trden sklep, vestno porabiti čas za učenje, s svojim zglednim življenjem pa staršem in predstojnikom napravljati obilo veselja.

Potrebno pa je končno, da si vašemu delu izprosate blagoslova božjega. Kaj pomaga vsa pridnost in vestnost, če nebeški Oče vašega dela ne blagoslovi. Vse je odvisno le od božjega blagoslova.

Prosate blagoslova zase, da morete napredovati pri učenju in v čednostih, prosite pa tudi, naj Bog blagoslovi vaše starše in vzgojitelje, da vas bodo mogli voditi po pravi od Boga začrtani poti in enkrat k Njemu pripeljali.

Pri vsem tem pa naj vam bo za zgled Jezus, Sin božji. Hotel je priti na svet kot majhen otrok, da bi vsi otroci na njegovem zgledu videli, kako je treba preživeti mlada leta v neprestanem marljivem delu.

Zato pa: z veselim srcem na delo v novem šolskem letu!

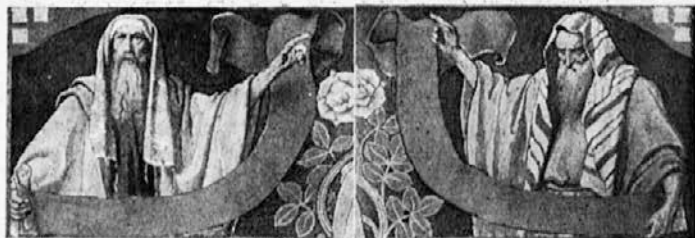
Zgodbe naše ljube Matere!

Marijo je Bog sam napovedal.

Ljubi otroci! Živimo v času strašne svetovne vojne. Kar na zemljevid pogledjte, pa se boste prepričali, da vojna res divja po vseh celinah sveta, da je torej res svetovna vojna. Dan za dnem umirajo ljudje v hudih mukah, živim pa se krči srce od žalosti, da toliko ljubljenih oseb izgublja življenje, sami pa svoje premoženje. Vojna je res huda nesreča in strašna božja kazen za naše grehe.

Tako strašno hudo je bilo pri srcu tudi Adamu in Evi tisti dan, ko sta v rajju grešila, pa sta s tem nehala biti ljubljena božja otroka in sta postala sužnja samega hudobnega satana. Hudobni duh ju je zapeljal v greh zato, ker sovraži Boga in sovraži vse ljudi. Sovražil je tudi naše prve starše in jim bil nevoščljiv njihove sreče v rajju. Zdaj pa je svoj namen dosegel: zapeljal jih je v greh. Kolikšna nesreča je greh: prej sta bila Adam in Eva kraljevska otroka, zdaj pa sta postala bedna sužnja peklenške kače — satana!

Ker pa je Bog neskončno dobrotljiv in usmiljen, je že prva dva človeka v rajju potolažil z obljubo, da bo njuna nesreča nekoč minila, pa tudi nesreča njunih potomcev, in spet bodo lahko postali otroci božji, če bodo hoteli. Saj veste, kakšne besede je govoril kači satanu: »Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo... Ti boš njeno peto zalezovala (da bi jo pičila), Ona pa bo tebi glavo strla!« Bog torej ni dovolil, da bi satan

Izaija

Jeremija

z izvirnim grehom umazal Marijino dušo, kakor je umazal duše vseh drugih ljudi. Bog ni dopustil, da bi se Zmaj mogel kdaj pobahati nasproti Jezusu: »Preden je Marija postala tvoja mati, je bila moja sužnja; moja lastnina je bila, preden je postala kraljica angelov.« Odrešeniku Jezusu je dobri Bog ustvaril tako mater, ki je vsa lepa, vsa čista, brez izvirnega greha in brez vsakega osebnega greha — Brezmadežna!

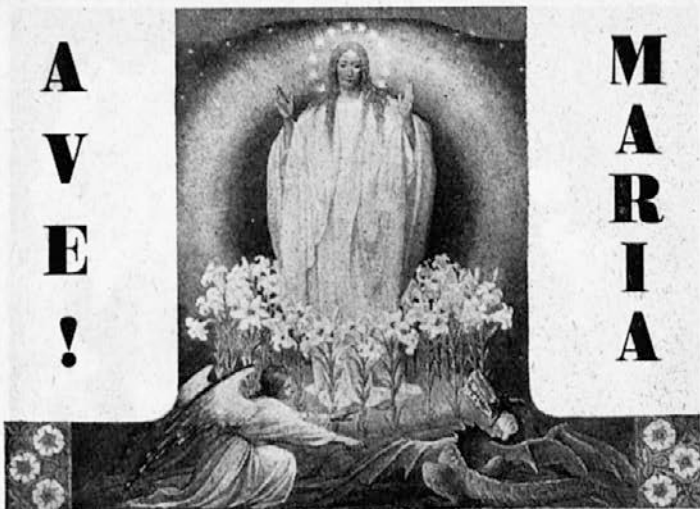
Kralj Salomon

Suženj biti, je velika nesreča, kaj šele, če moraš biti suženj strašnega satana. Da bi človeški rod v satanovem suženjstvu ne obupal, je Bog prerokom stare zaveze zapovedal, naj ljudi tolažijo, da bo prišel Odrešenik, ki bo zdrobil suženjske okove in ljudi spet naredil za božje otroke. Ti preroki pa so poleg tega povedali mnogo lepega tudi o Jezusovi materi. Modri kralj in prerok Salomon je globoko razumel nesrečo greha, pa je v tej žalosti naenkrat zagledal iz temne noči žareti tako lepo Ženo, da je ves navdušen vzkliknil: »Kdo je

ta, ki prihaja kakor vstajajoča jutranja zarja, lepa kakor luna, krasna kakor sonce, pa tudi strašna kakor urejena bojna vrsta? ... Kdo je ta, ki se dviga iz puščave kakor dišeč oblak mire in kadila in sleherne

**A
V
E
!**

**M
A
R
I
A**

dišave? ... Kdo je ta, ki plava semkaj iz puščave in kar prekipeva od sreče in blaženosti?«

Kajne, otroci, mi danes lahko odgovorimo na Salomonovo vprašanje: Ta mogočna, prelepa in blažena žena je božja Mati in naša ljuba Mati Marija!

Skrivnostno pa lepo je o Mariji govoril tudi prerok Izaija: *»Glej, Devica bo spočela in sina rodila, ki se bo imenoval Emanuel, to je Bog z nami.«* To se pravi: Bog bo čudež naredil nad Marijo; samo ona med vsemi ženami sveta bo obenem dekle in mati, bo prejela devišтво in materinstvo, zato da bo najlepša po duši in po telesu. To vse pa ji bo dal Bog zato, ker jo je določil za mater Boga Sina, našega ljubega Odrešenika Jezusa Kristusa.

Joj, kako se je začudil šele prerok Jeremija, ko mu je v prikazni Bog razodel, da bo Odrešenik sam Bog, Odrešenikova mati pa človek, žena. Takole pravi Jeremija: *»Gospod je nekaj novega ustvaril na zemlji!«* Da, res je to bilo nekaj čisto novega, bil je čudež božje dobrote, da je hotel Bog na tak lep način zvezati nebo in zemljo, božanstvo in človečanstvo. Odrešenik je Bog in človek, človek pa je postal s pomočjo blažene Device Marije. Kako bi je ne ljubili?

P. Krizostom:

Angelska glavica

*Tvoja glavica se zdi
kot rožnonadahnjena zarja.
Kot angelček božji si,
ki gleda pobožno z oltarja.*

*Fantič moj, ti sam ne veš,
kako te je Stvarnik obdaril,
kako te je lepega
v ljubezni neskončni ustvaril.*

*V laskih sonce ti gori,
na ustnicah roža trepeče,
v očeh ti nedolžnost spi;
znanilka je angelske sreče.*

*Šmarnice ti krog čela cveto...
Le angelček božji
bi mogel imeti tako telo.*

*In dušica tvoja!
Kakšno bogastvo se v njej razgrinja!
Na božjo neskončno Lepoto
me tiho spominja.*

K. S. Antič:

Punčka iz voska

»Minka, Minka!« priteče Zofka lepega dne k služkinji, »pridi brž in mi odpri zavoj, ki mi ga je ata poslal iz mesta! Mislim, da je v njem voščena punčka, saj mi jo je obljubil. Brž, brž, lepo te prosim!«

Minka je odložila ročno delo in odhitela z Zofko v predsobo. Na stolu je bila lesena škatla. Odprla jo je in Zofka je res zagledala lepo voščeno punčko svetlih in lepo skodranih laskov. Kriknila je od veselja in jo hitro hotela pograbit, čeprav je bilo punčkino telo še zavito v papir.

»Potrpi vendar malo! Saj vidiš, da je še povezana!«

»Pa vrvico pretrgaj ali pa pregrizni! Hitro, hitro!«

Minka pa vrvico ni ne pretrgala ne pregriznila, ampak lepo vzela škarje in jo prestrigla, odvila papir in tako je Zofka le prišla do svoje punčke, lepe, da takšne še nikoli ni videla. Lica je imela rožna in na vsakem jamico. Oči so bile sinje in blesteče. Vrat, prsi in roke, vse je bilo iz voska, srčkano in precej debelušno. Obleka pa je bila preprosta: krilo iz perkala z venčki, sinji pas, bombažne nogavice in črni šolnčki iz lakastega usnja.

Zofka jo je kar naprej poljubljala, stiskala k sebi ter vsa iz sebe skakala in plesala. Njen petletni bratranec Pavle, ki je pogosto prihajal na obisk, je pritekel pogledat, zakaj je Zofka tako vesela.

»Pavle, poglej, kakšno lepo punčko mi je poslal ata!«

»Daj mi jo malo, da si jo ogledam!«

»Ne, ti bi jo razbil.«

»Saj bom pazil in ti jo takoj vrnil.«

Zofka mu jo dá, pa mu še naroča, naj dobro pazi, da mu ne pade na tla.

Pavle jo obrača na vse strani, si jo pozorno ogleda, potem pa jo vrne Zofki ter zmajuje z glavo.

»Kaj pa se ti ne zdi prav?«

»Ni dosti trdna. Zato se bojim, da jo boš kmalu razbila.«

»Brez skrbi. Tako zelo bom pazila nanjo, da je nikoli ne bom razbila. Mamo grem prosit, naj povabi Milko in Magdo, da jima bom lahko pokazala svojo srčkano punčko.«

Naslednji dan je Zofka svojo punčko skrbno počesala in oblekla, ker imeli sta priti njeni prijateljici. Zdela pa se ji je precej bleda. Najbrž jo zebe, noge ima mrzle ko led. Dejala jo bom malo na sonce, naj Milka in Magda vidita, da zanjo lepo skrbim.«

Nesla jo je torej na okno, kjer je toplo sijalo sonce.

»Kaj pa delaš pri oknu, Zofka?« jo vpraša mama.

»Punčko moram malo pogreti, tako jo zebe.«

»Le pazi, da se ti ne stopí!«

»Oh, kaj še! Kje neki? Saj je trda ko les.«

»Vročina jo bo zmehčala, potem boš pa imela.«

Zofka pa mami ni hotela verjeti. Položila je punčko na žgoče sonce.

Kmalu se je od zunaj zaslišal velik hrušč. Prišli sta na obisk Zofkini prijateljici. Stekla jima je naproti. Pavle ju je že pozdravil in zdaj so vse križem klepetaje prihruli v sobo. Čeprav se jima je hudo mudilo, da bi videli novo punčko, sta vendar Milka in Magda gospo Rogljevo, Zofkino mamo, najprej lepo pozdravili. Potem šele sta stekli k Zofki, ki je držala punčko v rokah in bila vsa žalostna.

Magda je punčko pogledala in brž rekla: »Saj je slepa, oči nima!«

»Res škoda, ko je drugače tako lepa!« pravi Milka.

»A kako je oslepela? Saj je prej gotovo imela tudi oči?«

Zofka ni odgovorila. Gledala je punčko in se glasno razjokala.

»Saj sem ti pravila, da se ji bo kaj primerilo, če boš gnala svojo trmo in jo tiščala na sonce,« pravi mama. »Še sreča, da se obraz in roke niso mogle tako hitro stajati. No, nehaj že jokati, Zofka, saj sem jaz spretna zdravnica, morda bom punčki vrnila pogled.«

»Ne bo šlo, mama, oči so nekam izginile.«

Mama je smehljaje se vzela punčko in jo malo potresla. Slišali so, kakor da v punčkini glavi nekaj ropota. »Oči ropotajo,« pravi mama. »Vosek okoli oči se je stopil, pa so ji padle v glavo. Jaz pa jih bom dobila nazaj. Slecite jo, jaz bom pripravila zdravniško orodje.«

Brž so se lotili dela. Zofka ni več jokala, ampak ne-strpno čakala, ali se bo operacija posrečila.

Mama je prinesla škarje, punčki prestrigla sešiti hrbet in oči so ji padle v naročje. Prijela jih je s kleščicami in jih vtaknila nazaj v očesne dupline. Da pa ne bi spet padle

ven, jih je s stopljenim voskom od znotraj zalila. Počakala je toliko, da se je vosek strdil, potem pa je punčki glavo prišila nazaj in zašila sparani hrbet.

Otroci so operacijo gledali tako napeto, da se še ganili niso. Hudo jih je skrbelo. Ko je pa Zofka videla, da je punčka spet zdrava in prav tako lepa ko pred nesrečo, je planila k mami in jo vsa srečna začela objemati in poljubljati.

»Hvala vam, mamica, hvala! Bog vam povrni! Obljubim vam, da vas bom za naprej zmerom ubogala, zmerom!«

Hitro so punčko spet oblekli, jo posadili v stolček in jo nesli na vrt, da se naužije zraka in sprehodi.

Precej časa je še živela. Zofka je zanjo zelo skrbela in jo zelo ljubila. Lepoto pa je punčka dan za dnem vse bolj izgubljala.

Nekega dne se je namreč Zofka domislila, da bi kazalo punčko umiti, saj vse otroke umivajo. Vzela je torej vode, gobo in milo ter jo začela krepko umivati. Umila jo je tako temeljito, da je izgubila vso barvo: ustnice in lica so obledela, kakor da je hudo zbolela. Pa je taka tudi ostala. Zofka je jokala, a punčka je ostala bleda.

Spet se je Zofka nekoč spomnila, da bi bilo gotovo dobro, če bi punčki obnovila frizuro. Močno je segrela klešče za lase, da bi frizura gotovo dobro držala, da bi bila trajna. A železo je bilo preveč razbeljeno in laski so se prežgali. Punčka je izgubila vse lase in dobila plešo. Zofka je bridko jokala, a punčka je ostala plešasta.

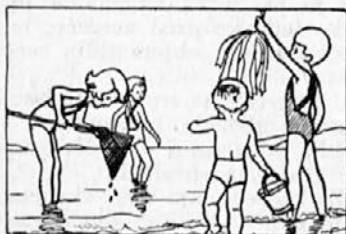
Zofka se je tudi mnogo bavila z vzgojo svoje punčke. Hotela je, naj se otrok nauči telovaditi. Privezala jo je za roke na drog in jo poganjala. Nitka pa je bila prešibka, pretrgala se je, punčka je telebnila na tla in si zdrobila roko. Mama je skušala roko popraviti, voska pa je bilo premalo in od tedaj je punčka imela eno roko krajšo. Zofka je točila grenke solze, ena roka pa je le ostala krajša.

Nekoč je Zofki šinilo v glavo, da bi njeni punčki topla kopel za noge dobro dela, saj si jo tudi odrasli radi privoščijo. Nalila je torej vrele vode v skledo ter punčki noge postavila vanjo. Punčka se je tako dobro ogrela, da so se ji noge stopile in ostale v skledi. Spet se Zofka cmeri za dve mili Jeri, a punčka je le ostala invalid brez nog.

Ker je tolikokrat imela z njo smolo, Zofka svoje punčke ni več ljubila. Saj je pa tudi res postala že grda in prijateljici sta se ji smejali. Nazadnje jo je Zofka hotela naučiti še plezanja. Privezala jo je na vejo, naj si le sama pomaga naprej. Nit pa se je pretrgala, punčka je padla na tla, priletela z glavo na kamen in si jo zdrobila v tisoč koscev. Zdaj se Zofka ni več jokala, ampak prijateljici povabila, naj prideta na pogreb njene rajne punčke.

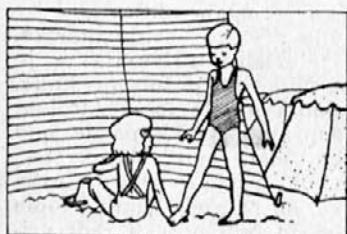
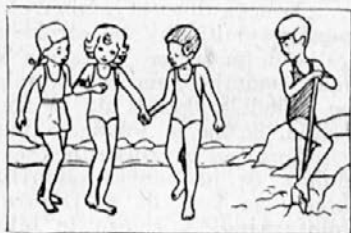
Lenkino maščevanje

(Zgodba v slikah.)

1. Kdo more popisati velikansko veselje Lenke in Tomažka, ko sta dospela s počitniško kolonijo v Dalmacijo. Nepopisno lepo je bilo, ko sta se z drugimi otroki kopala v topli morski vodi, ko sta lovila ribe, se sprehajala ali igrala na obrežju.

2. Lenka in Tomažek sta zelo dobra otroka, zato jih imajo vsi radi. Samo Janez jih ne mara, ker jima je zelo nevoščljiv. Hodi vedno sam zase in nagaja otrokom, kjer koli more. Če ga kdo prijazno vpraša, mu ne odgovori.

3. Ko se je Lenka igrala ob šotoru, se ji je Janez tiho približal in ji z vso silo stopil na roko. Deklica je bridko zajokala. Janez pa se je surovo zadril nanjo: »Ali moraš ravno tam roko držati, kamor jaz stopim?« in je odšel.

Ažmanov:

Moje žipljenje

Zdi se mi, da čisto sam
prek širnega morjá veslam.
V katero koli stran
mi zre oko — povesod,
kot neizmerna morska plan
ose polno božjih je dobrot.
Vsepovesod na vsako stran
obdaja me ljubezni božje
neizmerni ocean.

A. G.:

Srce ti dam

*Pred tooj oltar, Devica mila,
lučko drobno sem prižgal,
da bi vedno ti svetila
z žarom čistim kot kristal.*

*Še več bi dal ti, o Devica —
veš, kako ubog sem sam —
dobra Mati in Kraljica,
res ne vem, kaj naj ti dam.*

*Pač — nekaj mogel še bi dati:
svoje drobčkano srce.
Doigni ga deviška Mati
o svoje liljske roke!*

Zgodba o ministrantu Tončku

Ob široki državni cesti so stali bogati domovi gruntarjev, trgovcev, gostilničarjev in drugih premožnejših tržanov. Kakor razkropljene ovce in kot da bi se sramovale svoje revščine, so čepele v hribu in na klancu pod sivimi kraškimi skalami hišice bajtarjev in gostačev. Nad vsemi je počivala mehka junijska noč, pravična gospodarica revežev in bogatašev, ter božala s prijetno poletno toploto rosne nageljne, ki so cveteli na nizkih oknih in se kosali z zelenjem rožmarinov, dehtenjem vrtnic in žarom potonik, ki so se stezale skozi ozko ograjo, kakor boječi in radovedni otroci, ki zagledajo berača, pa se skrijejo za grm ali za plot in se vprašajo: »Bog ve, če ni to divji mož, ker ima tako velik koš?« pa so veseli, ko gre naprej in v svoji otroški preprostosti ne pomislijo, da siromak komaj sebe preživlja — kam bi z otroki?

Ko so se oglasili prvi petelini, je zaškrtal ključ v cerkvenih vratih. Nekaj odraslih postav je izginilo v zvonik. Tam so počakali na dogovorjeno znamenje. Na bližnjem hribu je zdaj pa zdaj zahreščala veja. Iz hoste se je čul pritajen vrisk ali skovik sove in žvižg kragulja. Tedaj so se oglasili možnarji z močnim pokanjem, da se je stresel ves hrib. Takrat je v zvoniku odgovorilo; z jasnim glasom je zapelo in zavriskalo do neba. Sladka melodija se je pretakala iz lin po dolinah in nežno, božajoče, kakor materina roka, objemala cvetoče vrtove, prostrane senožeti, rodovitna polja in temne gozdove, ki so obkrožali sotesko, kakor zvesta straža. Na pobočjih nizkih gričev so šumele črne smreke; na pustih goličavah so samevali bori-modrijani in prisluškovali vrvenju studenčkov in drhtenju svetlih brez.

Tisoči jasnih ptičjih glasov je spremljalo pesem zvonov. Na obzorju so veslali oblaki in se leno razrivali, kot da hočejo narediti prostor novemu dnevu. Pritrkavanje je utihnilo. Čez hip se je oglasil veliki zvon in mogočno oznanil sveto jutro.

V koči ob potoku je stara Jera prebudila rejenčka Tončka. »Hej, zaspané, zbudi se, sveto jutro zvoní!« in začela s počasnim glasom: »Sveti božji angel Gabrijel je Devici Mariji prinesel češčenje usmiljenega Jezusa — je spočela od svetega Duha, češčena Marija.« Tonček je spal na klopi ob peči in dremaje odgovarjal: »Sveta Marija...«

Ko sta odmolila, je stara Jera odšla v kuhinjo; mimgrede je še sunila Tončka pod rebra: »Minstrant ne sme preslišati jutranjega zvonjenja, danes še celo ne, ko je Sveto Telo in je tako streljalo, da bi se skoraj hrib podrl. Tebi bi menda lahko streho odneslo nad glavo, pa se ne bi zbudil!« »Nič se ne kregajte, mati, saj je ni odneslo!« se je obrnil Tonček na drugo stran in zaspal. Spal je, dokler

ga ni nagajiv sončni žarek podrezal v oko. »Da bi te šment! Tebe je gotovo poslala mati Jera,« se je razhudil Tonček, se obrnil in skočil s trde klopi. Šel je po prstih skozi vežo, smuknil čez prag in se začudil: »O, kaj je res že tako visoko sonce? Danes je pa pridno, ali sem pa jaz tako prešmentano zaspan, da se mi še sedaj zdeha — aaaa!« si je zakril usta z roko in počasi stopal proti bistremu potoku. Zajel je vodo v prgišče in jo vrgel čez glavo, da mu je droben dež pršil na obraz. »Hej, zaspanček, ali sem te?« je vzklíknil zmagoslavno, ter si umival roke in obraz z mrzlo vodo. »Joj, kako je škoda tak lep dan spati, pa ti zveže preklicani zaspanček veke s tisoč drobnimi nitkami in ti zvleče oči skupaj, potem pa glej, če moreš; ni druge pomoči zoper njega, kakor mrzla voda v temle potoku, ampak ta ga temeljito prežene.«

Svetle kapljice so pršele Tončku iz rok in padale nazaj v potok ter se veselo objemale s sestricami. Modrooke spominčice so ogledovale svetle bisere, s katerimi jih je okrasila noč. Rosne trave so se prepirale med seboj in se igrale z drobnimi žarki sonca, ki je bogato vsipalo zlato luč na prostrane travnike. Murnčki so godli med travo in se prehitevali, da se je čulo, kot bi kdo igral na kitaro, pa bi iz same razigranosti neurejeno brenkal po strunah. Pod nebom so žgoleli ptički in se veselo pomenkovali o soncu, črvčikih, mladičkih in še Bog ve o čem!

Zlati križ je blestel vrh farnega zvonika. Pod njim se je bahavo šopiril petelin in Tončku se je zdelo, da hoče reči: »Kdo izmed mojih živih tovarišev je že kdaj poletel tako visoko kot jaz, ki me zjutraj sonce najprej pozdravi in se z zadnjim žarkom poslovi od mene? Za tovarišice imam lastovice, ki mi vsako leto prineso pozdrave iz daljnega juga! Jaz noč in dan mirno stojim na straži, če šviga blisk ali udarja grom in pada sneg ali toča! Oni plašljivci pa pred vsakim dežjem beže v kurnik!« Ponosno je nastavljal sončnim žarkom svoja zlata peresa in pozabil, da je njegov poklic, opominjati farane: »Čujte in molite!«

Tonček se je smejal bahavemu petelinu, soncu in svojim mislim, ter je zavriskal iz polnega grla: »Juhuhu!«

Na prag je stopila Jera. »O ti nepridiprav, kdaj si pa vstal? Prej te ni bilo za vzdramiti, zdaj te ne bo za ugnati! Pojdi jest in se napravi k procesiji!«

Tonček se je spomnil svoje matere, ni vedel, kakšna je bila, samo tega se je spominjal, da je bila neizrečeno dobra in prijazna, da so jo nekega dne položili na bel oder in potem v črno krsto, jo zabili, da je čudno odmevalo po hiši. In tega se je še nejasno spominjal, da je hotel, naj mati vstane ter mu da vsaj enega zlatega angelčka, ko jih ima toliko okrog sebe. Pa so vzeli možje mater in angelčke in vse zagrebli v globoko jamo. Njega so tolažile ženske, ko je jokal in potem ga je vzela k sebi mati Jera, ki je imela kočo, vrtiček in njivico. Poletel je hodila na dnino in jemala Tončka s seboj. Ko je bil večji, je pome-

taval krompir in koruzo. Enkrat je pri sosedu stresel v razor polno vrečico turšce. Domači sin Jaka mu je zato priložil krepko zaušnico. »Av,« je zavpil Tonček in se vzdramil iz misli. »Mati Jera, zakaj me vlečete za ušesa, saj že grem!« Planil je po ozki stezici do kočice. Kot bi trenil je sedel za mizo, se pokrižal in nadrobil črnega kruha v skledico toplega kozjega mleka. »Veste, mati Jera,« je hitel praviti, ko je stopila za njim v izbo. »Zdajle grem še pomagat Marijino kapelico krasit. Mežnarjev Tinče mi je rekel, da naj pridem. Kozi boste pa vi dali jesti, saj sem včeraj nabral dosti vej. Pa nekaj potonik bom utrgal, saj jih bo še dovolj ostalo — ne? Tako lepo bodo stale v vazi na vsaki strani monštrance. Okrog Marije pa bele lilije iz Šimčevega vrta — kot v nebesih! Prav zares!« »I, pa jih utrgaj v božjem imenu, glej, da prideš pravi čas nazaj! Ali bo danes več ministrantov?« »Štirje!« Tinče in jaz bova nosila kadilnici. Šimčev Jožek in Franček bosta zvončkala med procesijo. Zbogom mati!« je porinil prazno skledico od sebe in odhitel na vrtiček. Natrgal je šop temnordečih cvetov ter stekel z njimi čez ozke njive do kapelice ob poti. Pri nji je bilo polno žensk in otrok. Marija je vsa lepa stala med belimi, modrimi in rdečimi rožami. S stropa so se vili zeleni vencji. Ob poti so stali jesenovi in brezovi mlaji. Tinček in Tonček sta potaknila potonike v že prenapolnjene vaze. Tinčkova mati je prinesla svečnike in zataknila vanje sveče. »Tako, zdaj pa bo, kaj otroci?« »Lepo, lepo!« so pritrdjevali otroci in hiteli ogledovat še ostale kapelice. Četa kodrolascev in kratkohlačnih bosopetcev je šla v neurejeni procesiji od znamenja Srca Jezusovega še h kapelici svetega Križa in h postavljenemu oltarju ob visoki hiši na križišču. Soglasno so sklenili, da je najlepša Marija z Ježuškom, ker so jo oni pomagali krasiti.

Ura je bila osem. »Tonček, ali greva uro zvonit!« povabi Tinček. Za njima se vsuje še ostala otročad. Vrh grička stoji praznično okrašena cerkev in čaka na verno ljudstvo. Pod zvonikom vise tri vrvi. Za najdebelejšo zgrabi kopica otrok in se vleče zanjo za lase in ušesa. Tinček razpodi otroke, spretno obesi vrv na kavljce in migne Tončku. Oba v hipu stečeta po stopnicah navzgor in zakleneta vrata za seboj. Potegneta za vrv, da kar zagrmí v zvoniku, kakor odmev oddaljene nevihte. Nato se oglasi z jasnim glasom veliki zvon. »Kako lepo poje danes!« pravi Tonček. »Paglavca, kdo vama je ukazal hoditi sem gor! Naj mi kdo vtakne nogo v luknjo, pa bo lepo šepal v procesiji!« »Veste ata,« se opravičuje Tinče, »vsi otroci so se obesili za vrv, da nisva mogla zraven, sva šla pa gori!« »No, je že dobro, že, le nehajta in domov pojdiva. Glejta, da prideta pravi čas nazaj!«

Tinče in Tonček stečeta vsak na svojo stran. Tončka že čaka mati Jera na pragu: »Kod se pa potepaš, ali bi res rad mašo zamudil?« »Uh, danes sem povsod kregan, kamor

se obrnem,« zagodrnja Tonček in smukne v izbo. Brž se praznje obleče. »Mati!« zakliče v vežo. »Ali ste dali zajčkom jesti in kozi?« »Seveda sem dala, zastran tebe bi itak vse lahko poginilo, zajčke sem ven izpustila, zdaj jih pa lovi, koder veš in znaš.« Tonček gre gledat v hlevček; zajčki so vsi notri in se goste s sladko deteljo. Mati Jera ga nalašč draži, samo da ga bo lahko spet kregala, ker hodi v praznični obleki v hlev — o, pa ne bo nič. Tonček si zajčke lahko od daleč ogleda; sicer je pa že čas iti v cerkev. »Glej, da se boš lepo obnašal,« še zakliče Jera za njim. Tonček ne sliši več. Skozi vas po Tinčka, nato pa v cerkev. V zakristiji ju že čakata Šimčeva dva v lepih ministrantskih oblekah. Zvonovi pritrkavajo, ljudje se vsipajo v cerkev. Tinček in Tonček si zapenjata rdeče ovratnike, danes bo Tonček za velikega ministranta.

Veseli kotiček

Naloga. »Peter, povej po pravici, kdo ti je sestavil nalogo?« — »Moj očka, toda jaz sem mu pomagal.«

*

Tudi on ne ve. Učitelj: »Janez, ali bi mi mogel povedati, koliko je petkrat štiri.« — Janez: »Žal, tega tudi jaz ne vem.«

*

Sproščen bik dirja po vasi. Prestrašen fant zbeži v trgovino in vzklikne: »Oprostite, bik prihaja.«

Boleči zob. Mihec: »Včeraj nisem mogel priti v šolo, ker me je boled zob.« — Učitelj: »Ali te danes zob še boli?« — Mihec: »Ne vem, ker ga je vzel gospod doktor s seboj.«

*

Hitra pomoč. Francka: »Mama, miš je utonila v mleku.« — Mama: »Ali si jo potegnila ven?« — Francka: »Ne. Pograbila sem mačko in jo vrgla v mleko, da bo tam ulovila miš.«

*

Učitelj: »Ali ima vsaka zamenjava slabe posledice?« — Učenec: »Ne. Še ni dolgo tega, ko je moj oče zamenjal mene in brata. Tepen je bil brat namesto mene.«

Anici Klanšek v slovo (ob odprtem grobu deklamirala součenka Kirar Katica):

Anica, preden
se ločimo zdaj,
ti zadnje pozdrave
pošiljamo v raj.

V zemljici hladni
počiva telo,
a dušica bela
je k Bogu zletela v nebo.

Glej, kako težko
je mami, očetu!
Zakaj si pustila
jih same na svetu?

In tudi me tvoje
sestrice ljubeče,
kako smo želele
ti zdravja in sreče.

Z nami si rasla
in se veselila.
Zakaj si se vendar
od nas zdaj ločila?

O! Bogu dopadla
je dušica sveta,
zato ti prikrajšal
življenja je leta.

V nebesih pri Jezuščku
prosi zdaj, mala,
da mama in atek
ne bosta jokala.

Pa tudi vseh bratcev
in sestic se spomni
in nas ne pozabi
v molitvici skromni!

Ti si že srečna
pri Bogu doma,
Izprosi še nam
tolažbo z neba!

Zmoli za vse rajne »Lučkarje« in »Lučkarice«: 1 očenaš,
1 zdravamarijo in Gospod daj jim večni pokoj!

Jezusovi dnevi

Predragi moji Lučkarji!

Nikar ne mislite, da letos naša »Lučka« ne bo imela priloge »Jezusovi dnevi«. Brez teh si našega drobnega lističa niti misliti ne morete. V prihodnji številki začnemo z njimi, ker je za september že prepozno.

Napravi že kar danes najtrdnější sklep, da boš letos v izpolnjevanju »Jezusovih dni« zares marljiv. Vsak večer, preden greš spat, vzemi v roke svinčnik in zaznamenuj v lističu odkrito vse, kakor ti narekuje vest. Vem, v začetku ti to ne bo lahko; stalo te bo precej premagovanja. Toda zaradi Jezusa se zataji in ne opusti tega opravila prav noben večer. Gospod Jezus bo delal s teboj čudovite stvari in ti boš postal že v svoji najnežnejši dobi pravi svetnik. Dnevi tvojega življenja bodo postali Jezusovi dnevi.

Vsak mesec ti bom posebe povedal, v kakšen namen daruj vse svoje žrtvice, zatajevanja in ves trud, ki ga imaš z izpolnjevanjem »Jezusovih dni«.

Če bi se ti zaradi tvoje gorečnosti kdo posmehoval — pomisli samo na strahoto današnje vojne, ki jo lahko prikrajšaš s svojo sveto vnemo. Noben posmeh naj te ne plaši. Glej samo na Jezusa, ki bo tega tvojega dela zelo vesel.

Na delo!

Pogumno in vneto izpolnjuj »Jezusove dneve«, da boš sebe posvetil in pomagal trpečemu človeštvu!

Urednik.

Bratci! Sestrice!

V viharju današnjih težkih dni stopa »Lučka« pred vas v novi obleki. Vem, da je ta drobn listič vaš ljubljenec, vem, da mu boste tudi letos zvesti ostali. Prosim vas pa prav toplo, da mu pridobite novih naročnikov. Naj zasveti »Lučka« tudi takim, ki je še ne poznajo! Vsak izmed vas naj postane apostol dobrega tiska in naj pridobi vsaj enega novega naročnika.

»Lučka« stane za celo leto 5 lir; posamezna številka 50 cent.

Novi naročniki naj pišejo na naslov:

*Uprava »Lučke«,
Ljubljana, Kopitarjeva 2.*

»Lučko« izdaja in tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (predstavnik Jože Kramarič). — Stane za vse leto 5 lir. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. — Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. — Izhaja mesečno.